Μαρώνεια.

όρα ή επομένην σελίδα

απόσπασμα εξ ημερολογίου του 1899.

362

Β΄.

Χάρε! ποῦ δὲν κουράζεσαι νὰ κόβῃς, νὰ θερίζῃς,
Χάρε, ποῦ τὰ καλλίτερα λουλούδια ξεφυλλίζεις
εἴτε τ' ἁρπάζεις σύρριζα ἀλλοῦ νὰ τὰ φυτέψῃς,
εἶδες καλὰ τὸ λούλουδο ποῦ τόλμησες νὰ κλέψῃς;

—=—

Τριγύρω στὰ κλωνάριά του δὲν τρόμαξες σὰν εἶδες
πέντε κοντζέδες τρυφερούς, πέντε γλυκαῖς ἐλπίδες
καὶ ἅρπαξες τὴ ρίζα τους μὲ τόση περιφάνεια
ἀφίνοντάς τα μοναχὰ στὴν ἄσπλαγχνη ὀρφάνια;

—=—

Δὲν σκέφθηκες ὅτι μὲ μιᾶς πέντε θανάτους δίνεις;
Δὲν σκέφθηκες τί θὰ γενῇ ὁ σύντροφος ἐκείνης;
. . . Ἀλλ' ὄχι εἰς τὸ πεῖσμά σου αὐτὴ ἡ δόλια κτίσι
ἔχει ἐλπίδα στὸ Θεὸ κι' αὐτὴ θὰ σ' ἀφανίσῃ.

. . . .

ΚΩΝΣΤ. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΓΓΕΛΑΡΗΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

364

ΜΑΡΩΝΕΙΑ

Ἐπιχειρῶν ἔστω καὶ ξηρὰν περιγραφὴν τῆς γενετείρας μοι *Μαρωνείας* δὲν δύναμαι νὰ μὴ ἀνομολογήσω τὴν ἀδυναμίαν μου πρὸ τοιούτου θέματος, ἀπαιτοῦντος εἰδικὰς γνώσεις. Οὐχ ἧττον ὅμως ἐκ καθήκοντος προάγομαι ὅπως χαράξω ὀλίγα τινὰ ἐν ἀτελεῖ σκιαγραφίᾳ περὶ τῆς ἀπὸ τοῦ *Μάρωνος*, υἱοῦ τοῦ Εὐάνθου, ἱερέως τοῦ Ἀπόλλωνος λαβούσης τὸ ὄνομα *Μαρωνείας*, ἥτις διακρίνεται εἰς *Παλαιὰν* καὶ *Νέαν*.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ Παλαιὰ Μαρώνεια.

Ἡ Παλαιὰ Μαρώνεια εἶναι γνωστὴ ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ὅτε ὁ πολυπαθὴς Ὀδυσσεὺς[1] περιπλανώμενος κατὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ ἐκ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἐφιλοξενήθη εἰς τὴν παρακειμένην πόλιν Ἴσμαρον παρὰ τῷ τότε ἱερεῖ τοῦ Ἀπόλλωνος Μάρωνι, ὅστις ἐξηγόρασεν ἑαυτὸν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, ὃν κατέστησεν εὐμενῆ πρὸς ἑαυτὸν διὰ τῶν προσενεχθέντων ἀγλαῶν δώρων, ἤτοι ἑπτὰ ταλάντων ἐκ χρυσοῦ καθαροῦ, παναργύρου κρατῆρος καὶ οἴνου ἡδέος καὶ

---

(1) Βλέπε Ι ῥαψῳδίαν τῆς Ὀδυσσείας Ὁμήρου.

365

ἀδόλου θείου ποτοῦ εἰς δώδεκα ἀμφιφορεῖς. Δι' αὐτοῦ κατώρθωσε κατόπιν ὁ πολύμητις Ὀδυσσεὺς νὰ σώσῃ ἑαυτόν τε καὶ τοὺς ἐναπολειφθέντας ἑταίρους του ἐκ τοῦ τρομεροῦ Κύκλωπος *Πολυφήμου*, οὗ τὸν ὀφθαλμὸν ἐξώρυξε μεθύσας αὐτὸν διὰ τοῦ ἀκράτου καὶ ἀναδίδοντος γλυκυτάτην ὀσμὴν *οἴνου τοῦ Μάρωνος*.

Ὡσαύτως, ὡς λέγει ὁ θεῖος Ὅμηρος, ἐνταῦθα εἰς τὴν γῆν τῶν Κικόνων, παρεδόθη ὁ Ὀδυσσεὺς μετὰ τῶν συντρόφων του εἰς διαρπαγὴν καὶ λεηλασίαν, ἥτις ἠνάγκασε τοὺς κατοίκους Κίκονας νὰ ζητήσωσι τὴν βοήθειαν τῶν γειτόνων των Κικόνων, οἵτινες οὐχὶ ἄμοιροι τοῦ πολεμεῖν ὄντες μετὰ μάχην κρατερὰν μιᾶς ἡμέρας περὶ λύχνων ἀφὰς ἔτρεψαν τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς φυγὴν μὲ ἀπώλειαν ἓξ ἀνδρῶν ἐξ ἑκάστου τῶν δώδεκα πλοίων τοῦ Ὀδυσσέως.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ ἐν λόγῳ *Μαρώνεια* ἔκειτο παρὰ τὴν παραλίαν γειτνιάζουσα πρὸς τὴν Ἰσμαρίδα λίμνην (τουρκιστὶ Ἀνάκιολου) καὶ οὖσα περιτετειχισμένη μὲ τεῖχος ἔχον περιοχὴν δύο ὡρῶν καὶ πάχος ἑπτὰ μέχρι δέκα περίπου ποδῶν. Τοῦ τείχους τούτου διασῴζονται μέχρι τοῦ νῦν ἐρείπιά τινα μαρτυροῦντα καὶ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ. Ἰδίως παρὰ τὴν σήμερον λεγομένην *Μεγάλην* καλύβην διασῴζεται μέγα μέρος τείχους, ἐπικαλούμενον *Βίγλα* ὅπου κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἦτο ἡ μεγαλειτέρα πύλη τῆς εἰσόδου. Ἐκ τῆς *Βίγλας* (λέξεως λατινικῆς) ἀπεδόθη τὸ ἔτι καὶ σήμερον διατηρούμενον ὄνομα *βιγλάτωρ* εἰς τὸν φύλακα τοῦ ἐν λιμένι κειμένου παρεκκλησίου, τιμωμένου ἐπ' ὀνόματι τοῦ *ἁγίου καὶ μεγαλομάρτυρος Χαραλάμπους* καὶ τῶν παρ' αὐτῷ εὑρισκομένων ἰσογαίων δωματίων, ἐν οἷς παραθερίζουσι κατ' ἔτος κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ θέρους

366

πλεῖσται ἐκ τῶν εὐπορουσῶν οἰκογενειῶν ἔκ τε τῆς νῦν *Μαρωνείας* καὶ τῶν πέριξ πόλεων ὡς *Γκιουμουλτζίνης Ξάνθης* καὶ ἄλλων, οὐ μόνον χάριν τῶν θαλασσίων λουτρῶν, ἀλλὰ καὶ χάριν τῆς ἀποπνεούσης ζωογόνου θαλασσίας αὔρας.

Ἡ *Μαρώνεια* κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ ἀποικισμοῦ ἐδέχθη καὶ ἀποίκους ἐκ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, πιθανῶς τῆς Χίου, καὶ διετέλει αὐτόνομος ὡς μικρὰ πολιτεία μέχρι τοῦ Φιλίππου.

Καίτοι μέχρι τοῦ νῦν αἱ δέουσαι ἀνασκαφαὶ δὲν ἐγένοντο, ἐν τούτοις εὕρηνται πολλὰ μνημεῖα ἀρχαιότητος ὡς μάρμαρα μετ' ἐπιγραφῶν, πολλὰ τῶν ὁποίων ἐτοποθέτησαν ἀπ' αἰῶνος σχεδὸν πολλοὶ τῶν κατοίκων ἐξ ἀμαθίας ἐν τοῖς τοίχοις τῶν οἰκιῶν αὐτῶν, ἀγάλματα κεκολοβωμένα καὶ τεμάχια στηλῶν.[1]

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ Νέα Μαρώνεια.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος φαίνεται ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς *ἀρχαίας Μαρωνείας* (νῦν Παλαιόχωρας) ἀπῴκισαν τρία τέταρτα τῆς ὥρας πρὸς βορρᾶν τὴν *νῦν Μαρώνειαν* ὑπὸ τὰς ὑπωρείας τῶν λόφων. Εἶναι δὲ ὀρεινὴ χώρα, ἅτε κειμένη ἐπὶ ὑπωρειῶν καὶ περιστοιχιζομένη ἐκ τοῦ βορειοδυτικοῦ, βορείου καὶ ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους ἐκ σειρᾶς βουνῶν· μόνον τὸ μεσημβρινὸν καὶ νοτιοδυτικὸν αὐ-

---

(1) **Σημ.** Ὁ ἀοίδιμος Μιχαὴλ Μελίρρυτος ἐν τῇ Περιγραφῇ αὐτοῦ ὑπὸ γεωγραφικὴν καὶ ἱστορικὴν ἔποψιν τῆς **Θεοσώστου ἐπαρχίας Μαρωνείας** ἀναφέρει σὺν ἄλλοις καὶ περὶ τῶν ἀρχαιοτήτων παραθέτων αὐτολεξεὶ καὶ πολλὰς ἐπιγραφάς.

367

τῆς μέρος δύναται νὰ θεωρηθῇ κατά τι πεδινόν. Ἐν λόφῳ δὲ ἀπέχοντι ἡμίσειαν ὥραν πρὸς τὸ ΒΔ μέρος κειμένῳ καὶ καλουμένῳ τοῦ *Κουφοῦ τὸ Πλάϊ* εὕρηται σπήλαιον, ἐφελκύον τὴν προσοχὴν τῶν ἐπισκεπτομένων αὐτό. Τοῦτο μεταξὺ ἄλλων διὰ λόγους ἀρχαιολογικοὺς ἐπισκεψαμένων τὴν *Μαρώνειαν*, ἐπεσκέφθη οὐ πρὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Πετρουπόλεως καὶ ἐκδότης τοῦ περιοδικοῦ «*Βυζαντινὰ Χρονικὰ*» G. Regel.

Ζωηραὶ ἔτι μοὶ παραμένουσιν αἱ ἀναμνήσεις, ἃς ἔχω μετὰ πάροδον οὐκ ὀλίγων ἐτῶν ἐκ τῆς εἰς αὐτὸ ἐπισκέψεώς μου. Τὸ μόνον ἄξιον ἀναγραφῆς ὅτι εἶναι λαβυρινθῶδες καὶ παρατηροῦνται ἐν αὐτῷ ἀξιόλογοι φυσικοὶ σταλακτῖται.

Πάντα τὰ πέριξ βουνὰ πλησίον τε καὶ μακρὰν καλύπτονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ θάμνων πρίνων, οἵτινες χρησιμεύουσιν εἰς νομὴν τῶν αἰγῶν. Τὰ ὑψηλότερα βουνὰ εἶναι δύο: *Τὸ βουνὸν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου*, ὅπερ λαβὸν τὸ ὄνομα ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ κειμένου ὁμωνύμου παρεκκλησίου, κεῖται πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν μέρος, ἀπέχον περὶ τὴν μίαν ὥραν. Εἶναι δὲ ἄξιον ἰδιαιτέρας περιγραφῆς διὰ τὴν μαγευτικωτάτην θέαν, ἣν παρουσιάζει εἰς τὸν ἱστάμενον ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ, ἔχοντα ἐνώπιον αὐτοῦ ἀνοικτὸν καὶ ἐλεύθερον ὁρίζοντα. Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἐκεῖ ἱσταμένου βλέπει πᾶσαν τὴν ἐκτεινομένην πεδιάδα ἀπὸ Μαρωνείας μέχρι Γκιουμουλτζίνης, ἀπεχούσης περὶ τὰ εἴκοσι χιλιόμετρα μεθ' ὅλων τῶν παρεμβαλλομένων ἔνθεν καὶ ἔνθεν διαφόρων χωρίων ὀθωμανικῶν, ἑλληνικῶν, καὶ βουλγαρικῶν διήκων μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς Ξάνθης, ἣν καίπερ ἀπέχουσαν περὶ τὰ ἑξήκοντα χιλιόμετρα, δύναταί τις νὰ διακρίνῃ ἐκεῖθεν ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου, τοῦθ' ὅπερ τἀνάπαλιν συμ-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

368

βαίνει εἰς τὸν ἐν τοῖς μοναστηρίοις, ἐπὶ τοῦ ὑπερκειμένου τῆς Ξάνθης λόφου κειμένοις, εὑρισκόμενον θεατήν. Οὐχ ἧττον μαγευτικὴ εἶναι εἰς τὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ῥηθέντος βουνοῦ τοῦ *ἁγίου Ἀθανασίου* ἱστάμενον καὶ ἡ θέα τῶν ἐν τῷ μεταξὺ κειμένων ἰχθυοτροφείων. Ἀφ' ἑτέρου ἀπερίγραπτον ἀποβαίνει τὸ ἐκ τῆς θαλάσσης παρεχόμενον θέαμα. Τὸ ὄμμα τοῦ παρατηρητοῦ ἐξικνεῖται μέχρι τῶν νήσων *Σαμοθρᾴκης, Θάσου, Ἴμβρου*, τοῦ *Ἁγίου Ὄρους* καὶ τοῦ *κόλπου τῆς Καβάλλας*.

Τὸ δὲ ἕτερον βουνὸν δύο καὶ ἡμίσειαν ὥρας μακρὰν τῆς Μαρωνείας κείμενον φέρει τὸ ὄνομα τοῦ *ἁγίου Γεωργίου* ὡς ἐκ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ὑπάρχοντος ὁμωνύμου παρεκκλησίου.

Ποταμὸς ἄξιος σημειώσεως δὲν ὑπάρχει ἐκτὸς ἑνὸς χειμάρρου, ἀπέχοντος ἡμίσειαν ὥραν καὶ καλουμένου ὡς ἐκ τῶν πολλῶν πλατάνων *Πλατανίτσι*, ὅστις οὐ μικρὰν παρέχει χρησιμότητα διὰ τῶν πέντε ὑδρομύλων, ἐν οἷς οὐ μόνον τῆς Μαρωνείας, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἐκ τῶν πέριξ χωρίων τὰ σιτηρὰ ἀλέθονται. Πόσιμον δὲ ὕδωρ οἱ κάτοικοι Μαρωνείας πορίζονται ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ ὀλίγων κρηνῶν καὶ ποσίμων φρεάτων. Αἱ δὲ πέριξ τῆς Μαρωνείας εἰς διαφόρους ἀποστάσεις κείμεναι διάφοροι βρύσεις χρησιμεύουσιν διά τε τοὺς διαβάτας καὶ τὰ διάφορα ζῷα.

Ἐνταῦτα σημειωτέον ὅτι καλλιεργοῦνται μὲν πάντα τὰ εἴδη τῶν δημητριακῶν καὶ πολλὰ καρποφόρα δένδρα, ἰδίως δὲ ἡ ἀμυγδαλῆ καὶ ἡ ἐλαία, ἀλλὰ τὸ προϊὸν αὐτῶν, καίπερ διακρινόμενον κατὰ τὴν ποιότητα, μόλις δυστυχῶς ἐξαρκεῖ εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν ἰδιοκτητῶν. Ἐν ἴσῃ μοίρᾳ εὑρίσκεται καὶ ἡ ἀμπελουργία· ἐσχάτως δὲ ἤρξατο καλλιεργουμένη καὶ ἡ καπνοφυτεία.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

 369

Τὸ κλῖμα τῆς *Μαρωνείας* εἶναι τερπνὸν καὶ ὑγιεινόν· τὸ θέρος διακρίνονται δύο εἴδη ἀνέμων, ἤτοι ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης παραγόμενος καὶ καθιστῶν γλυκὺ καὶ ζωογόνον τὸ κλῖμα αὐτῆς, καὶ αἱ πνιγηραὶ ἐτησίαι (μελτέμια). Τὸ εὐάρεστον ὅμως ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπικρατεῖ ὁ ποθητὸς ἐμβάτης.

Ἐν τῇ περιοχῇ Μαρωνείας νέμονται ἱκανὰ ζῷα κυρίως πρόβατα καὶ αἶγες. Ἐνίοτε δὲ κατὰ τὸν χειμῶνα ἔρχονται καὶ ξένοι αἰγοκτήμονες ἐνοικιάζοντες ὡρισμένον μέρος τῆς περιοχῆς αὐτῆς πρὸς ἀποκλειστικὴν τῶν ποιμνίων των νομήν.

Οἱ κάτοικοι αὐτῆς συμποσοῦνται περὶ τὰς δύο χιλιάδας, ἅπαντες χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι, ἀμιγοῦς καταγωγῆς ἔχοντες λεκτικὸν καθαρὸν μετ' ἐλαχίστων διαλεκτικῶν ἰδιωτισμῶν. Τούτων οἱ πλεῖστοι, μὴ δυνάμενοι νὰ ζήσωσιν ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτῶν, ἐμπορεύονται ἔν τε τῇ πρωτευούσῃ καὶ ταῖς διαφόροις πόλεσι τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, Αἰγύπτου καὶ Εὐρώπης. Ἐν τῇ μικρᾷ ταύτῃ τῇ ἐξ ἀμιγοῦς ἑλληνικῆς κοινότητος οἰκουμένῃ *κωμοπόλει* δημόσια οἰκοδομήματα εἶναι δύο ἱεροὶ ναοὶ τιμώμενοι, ὁ μὲν ἐπ' ὀνόματι τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὁ δὲ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, οἵτινες λειτουργοῦσι καθ' ἑβδομάδα ἐναλλὰξ καὶ δύο Σχολαί, ἤτοι ἡ ἀστικὴ τῶν ἀρρένων σχολὴ καὶ τὸ Παρθεναγωγεῖον. Τὰ δὲ διδάσκοντα ἐν ἑκατέρᾳ σχολῇ πρόσωπα κυμαίνονται ἀπὸ δύο μέχρι τριῶν, ὧν ἡ συνεχὴς ἀλλαγὴ ἀποβαίνει λίαν ἐπιζήμιος εἰς τὰ ἐν αὐταῖς φοιτῶντα τέκνα τῆς κοινότητος. Ἐφ' ᾧ εὐκτὸν θὰ ἦτο ν' ἀποσοβηθῇ ἡ μαστίζουσα αὕτη ἐπιδημία, ὅπερ ἐλπίζομεν ἐκ τῶν διεπόντων σήμερον τὰ τῆς κοινότητος. Τοῦ λόγου δὲ γιγνομένου περὶ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

370

τῶν σχολείων Μαρωνείας, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ὅτι ταῦτα τὸ πάλαι ἦσαν ἐν ἀνθηρᾷ καταστάσει, ἐν οἷς ἐξεπαιδεύοντο ὄχι ὀλίγοι παῖδες ἔκ τε τῶν πέριξ πόλεων καὶ τῶν βουλγαρικῶν περιχώρων, εἰς ἃ κατόπιν οὗτοι ἐγίνοντο ἱερεῖς καὶ διδάσκαλοι. Ἀλλ' ἡ τότε ἀνθηρότης αὐτῶν ὠφείλετο ἰδίως εἰς τὴν ἐκ τῆς τῶν καπνῶν ἐμπορίας εὐτυχίαν τῆς κωμοπόλεως Μαρωνείας, ἧς οἱ πλεῖστοι κάτοικοι ἦσαν ἐπιδεδομένοι εἰς τὴν ἐμπορίαν τοῦ ῥηθέντος εἴδους πρὸ τῆς συστάσεως τοῦ Μονοπωλείου.

Τὰ ῥηθέντα ἐκπαιδευτήρια στεροῦνται δυστυχῶς μονίμων πόρων. Εἴμεθα δὲ πεπεισμένοι ὅτι οἱ ἁπανταχοῦ συμπολῖται θὰ σπεύσωσι νὰ φανῶσιν ἀρωγοὶ καὶ συναντιλήπτορες εἰς τὴν γενέθλιον αὐτῶν χώραν πρὸς τακτικὴν καὶ ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τῶν ἐκπαιδευτικῶν αὐτῆς καταστημάτων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω δύο ἐκκλησιῶν παρατηροῦνται καὶ ὄχι ὀλίγα παρεκκλήσια ἐντὸς καὶ πέριξ τῆς κωμοπόλεως. Ἐν δὲ τῷ ῥηθέντι ἐν τῇ *Παλαιόχωρᾳ*, οὐχὶ πλέον παρεκκλησίῳ, ἀλλὰ ναΐσκῳ τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους, ἐκτὸς τῶν ἐκτάκτων, τελοῦνται ἐν ὡρισμέναις ἑορταῖς πανηγύρεις, συνερχομένων πολλῶν ὁμοῦ ἐκ τῶν περιχώρων οἰκογενειῶν, αἵτινες μετὰ τὰ νενομισμένα θρησκευτικά των καθήκοντα παραδίδονται εἰς διασκεδάσεις καὶ ἰδιάζοντας χορούς, συνοδευομένους ὑπὸ μουσικῶν ὀργάνων καὶ ἐπιτοπίων ᾀσμάτων, ὧν τὸ θέαμα λίαν τερπνὸν καὶ περίεργον τυγχάνει.

Ἡ κωμόπολις Μαρώνεια ἀποτελεῖ δῆμον, εἰς ὃν ἀνήκουσι καὶ δεκατέσσαρες κῶμαι ὀθωμανικαὶ καὶ βουλγαρικαί, ὧν ἔνιαι ἔχουσιν ἀνάμικτον πληθυσμόν, διακρινόμεναι εἰς δύο συνοικίας ὀθωμανικὴν καὶ βουλγαρικήν. Τούτων οἱ κά-

371

τοικοι ζῶσι διὰ τῆς γεωργίας καὶ τῆς κτηνοτροφίας, οὐκ ὀλίγα τῶν προϊόντων αὐτῶν πωλοῦντες ἐν τῇ κατὰ πᾶν Σάββατον γιγνομένῃ ἀγορᾷ ἐν Μαρωνείᾳ. Ὁ δὲ *Μουδίρης* ἐξαρτώμενος κατ' εὐθεῖαν ἐκ τῆς ἐπαρχίας Γκιουμουλτζίνης ἐκλέγεται κατὰ διετίαν διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ὑπὸ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένων ἐκλογέων καὶ ἐκλεξίμων.

Ἐκκλησιαστικὸς ἄρχων Μαρωνείας εἶναι ὁ ἀπ' αὐτῆς τιτλοφορούμενος Μητροπολίτης,[1] ἔχων μὲν τὴν ἕδραν αὐτοῦ ἐν Γκιουμουλτζίνῃ ἔνθα τὸ πλεῖστον διατρίβει, ἐπισκεπτόμενος δὲ καὶ ἁγιάζων πάσας τὰς πόλεις καὶ πάντα τὰ ὑπ' Αὐτὸν ὑπαγόμενα χωρία ἐν ὡρισμένοις καιροῖς τοῦ ἔτους. Εἰς τὴν Μαρώνειαν δέ, ἐκτὸς τῆς καθιερωθείσης ἐπισήμου Αὐτοῦ ἐπισκέψεως κατὰ τὴν *Πρωτοχρονιάν*, ἔρχεται καὶ πολλάκις τοῦ ἔτους πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν διαφόρων εἰς τὴν δικαιοσίαν Αὐτοῦ ἀναγομένων ὑποθέσεων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐν τῷ Πέραν Κων)πόλεως τῇ 6ῃ Δεκεμβρίου 1898

Ἐμμανουὴλ Τ. Ταβανιώτης.

1. Ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1894 Μητροπολίτης Μαρωνείας εἶναι ὁ ἀπὸ Μεγάλου Ἀρχιδιακόνου πανιερώτατος κύριος Ἰωακεὶμ Βαλασιάδης, οὗτινος πανθολογουμένη ἡ διοικητικὴ πεῖρα καὶ ἱκανότης. Ὅλως δὲ ἰδιαιτέρας μνείας καὶ περιγραφῆς εἶναι ἀξία ἡ μέριμνα καὶ φροντίς, ἣν ἐπιδείκνυσιν ὁ μουσοτραφὴς οὗτος καὶ πεπνυμένος ἱεράρχης ὑπὲρ τῆς προόδου τῶν ἀνὰ τὴν θεόσωστον ἐπαρχίαν αὐτοῦ ἐκπαιδευτηρίων.

Ἐπὶ τῇ προσφορᾷ ἀνθοδέσμης ἀμαράντου

κατὰ τοὺς ἀρραβῶνας

ΙΩΑΝΝ. Χ. ΣΤΕΦΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ Κ. ΡΟΝΤΑΚΗ

Ὅπως τὰ λουλούδια ταῦτα ἔχουν ἄφθαρτη τὴ χάρη
κι' ἄφθαρτη τὴν ἐμμορφιά,
ἔτσι νἄχετε κ' οἱ δυό σας πολυφίλητο ζευγάρι
τὴν ὑγεία συντροφιά.
Πάντα ζωηροὶ νὰ ἦσθε, εὔθυμοι, χαρὰ γεμάτοι
μέσ' σὲ βίο τρυφερό,
καὶ μὲ γέλοια καὶ τραγούδια καὶ ἀδάκρυτο τὸ μάτι
νὰ περνᾶτε τὸν καιρό.

Ἐν Ἥραν, τῇ 26 Ἰουλίου 1897.

Κ. Ν. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἡ πρώτη μου τῶν συλλαβῶν συλλογισμὸν ἐμφαίνει,
νισίδιον δὲ ἱερὸν τὸ ὅλον μου ἐν γένει.
Τμῆμα σιδήρου τῶν κοινῶν, πλὴν σφυρηλατημένον,
παρίσταμαι, ἂν μὲ ἰδῇς ἀποκεφαλισμένον.